

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Bavaria Sancta Maximiliani Sereniss. Principis Imperii,
Comitis Palatini Rheni, Vtrivsq. Bav. Dvcis Avspiciis**

Rader, Matthäus

Monachii, 1615

B. Erminoldvs Abbas Prüfeningensis Ad Ratisponam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79686](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79686)

DE B. ERMINOLDO ABBATE.
B. ERMINOLDVS
ABBAS PRÜFENINGENSIS
AD RATISPONAM.

1103 CXXI.
Monachus
Prüfenin-
gensis anno
1103 CXXI.
Henricus
Caus. 10. 11
Ant. 10. 11
p. 107.
Vita Vil-
helmi prio-
rii & Caro-
li Stenge-
lmi edita.

Erminoldus apud Sueuos bono loco natus, literas & religionem, optimosq; mores à Guilelmo Hirsaugiensi antistite imbibit. Sæpè obseruatum est in Sanctorum memorijs, pleróq; omnes, qui ad aliquam sanctitatis famam & laudem aspirarunt, sanctis vfos magistris. Rarò certè natura in vitium cerea flecti ducit alumnos suos ad vitam seuerã, contentã, religiosã. plus sæpe potest in homine disciplina, quàm ingenium. Erminoldus vtróque felix, & per se ferebatur ad virtutem, & culturæ patientissimam paratissimamque aurem præbebat. Creuit mox fama de Erminoldo, & virtus illius clarescens velut flamma emicuit, induxitque Henricum Imperatorem, vt illi Lorfacensis Ecclesiæ præfecturam demandaret. Sed cum didicisset Imperatorem ab germano fratre suo muneribus cultum, veritus ne Simoniana pactio intercessisset, extemplo, ne labe aliquã sacrilegã aspergeretur, se curã Lorfacensis ædis abdicauit, atque ad suum se cœnobium, cum non exiguo fanore tractẽ secum iuuentutis redijt. Nec tamen diu latere priuatus est permissus. Otho Babebergensis pontifex, vir vsquequaque sanctus, supràque laudatus, cœnobium amplum, nobile & copiosis censibus instructum haud procul Reginoburgo constituerat, cui præsidem & moderatorem aptum quærebat. Occurrit Erminoldus, à quo prima virtutis & innocentie fundamenta in cælesti religiosorum domicilio iacerentur. Neque recusauit onus, honoris diuini, quàm sui studiofior Erminoldus, cum suam ad multorum salutem curam pertinere haud occultis numinis indicijs cognosceret, adeoque se commodè gessit in suo munere, vt omnium sermonibus noua ædes, nouique incolæ celebrarentur. Quæ fama quoque ad aures Imperatoris Henrici, quamuis à Pontifice Romano sacris interdicti peruenit, qui tractus cupidine tanti viri coràm intuendi & consalutandi, venit cum Aulicis officijs ad ædem Erminoldi. Quod vbi Erminoldus intellexit, venire Augustum ad Cœnobium, occlusis foribus foras ipse solus progressus tanquã alter Ambrosius, negauit sibi licere hostem Ecclesiæ pronunciatum in Ecclesiam admittere. Erat fortè in comitatu Cæsaris Otho sanctissimus præsul, auctor & conditor eiusd. Monasterij, qui molire animum Erminoldi conatus, affirma-
bat

B. ERMINOLDVS ABBAS.

Ambrosium credas hunc, fascēs atq; securas
A sacris ausum peltare liminibus.
Quale fuit Patri circum praeordia robur,
Cui furor imperij nil nisi risus erat?

Qui non feras acies, non mille phalanges
Extimuit, magno tutus ubiq; Deo.
Nullos formidat bene mens sibi conscia reges;
Saepe tremenda Duci trita lacerna fuit.

bat

...
...
...
...

bat nondum liquere causam Imperatoris: Mihi verò, inquit Erminoldus, abundè liquet, vt qui illam ore meo promulgarim. Proinde saluâ religione admittere Imperatorē nullo modo possum. Erant in Satellitio (vt *Maxima quæque domus famulis est plena superbis*, præfertim adulatoribus) Cæsaris, qui dicerent vim adhibendam, nec committendū, vt monachus vnus & vnicus aduersus omne imperium & Majestatem augustam, tantam contumaciam impunè ferret. Imperator tamen, vtrum vindicem Numinis iram metuens, an auctoritate viri sancti, vt olim Alexander Macedo, cætera terror orbis, territus, vim prohibuerit, incertum: lēdi certè neminem est passus. Quin cum ejusdem asceterij sancti alumni, extra septa contubernij sui in pomerio excolendo ab eodem prætereunte deprehensi essent, atque injurijs obnoxij viderentur, diligenter cauit, ne quis vlli molestus esset; adeò compluries etiam improbis, piorum probitas curæ est. Sed quos Cæsaris præpollentis potentia offendere non audebat, vicini non fauentes è S. Emmerami sodalibus crebris lacefebant injurijs, quos Erminoldus religiosæ pacis amantissimus, vt sibi suisque beneuolos redderet ex inuidentibus, hujusmodi artificium ex occasione adhibuit. Immiserant Emmeramiani operas, in cōfinia B. Erminoldi, vt fossam ducerent, quā vtriusq; cōnobij limites signati definirētur; fiebatque, vt aditus ad Erminoldi domū multo fierent angustiores, quàm prius fuissent, magnâque pars agri Erminoldi familiæ adimeretur. Hanc iniuriâ Erminoldus hac vi ultum iuit. progressus ad fossores, veluti labores illorum spectaturus, vbi sub meridianum solem ex opere fatiscentes, æstūque & sudore perfusos vidit, officiosissimè ad religiosas dapes inuitauit. Non recusarunt humanitatem fame sitique incensæ operæ, pròque tenuitate religiosorum lautè ac benignè habitæ; adeò prædicarunt charitatis officium in Erminoldo, vt à mensis digressæ rectà ad opus properarent, fossamque, qua parte cōnobium angustijs laborabat, injectâ rursus humo implerent, homines quamuis agrestes execrati suorum avaritiam, ac demirati Erminoldi, post acceptam etiam injuriam, liberalitatem. Mitigauit ipsam quoque S. Emmerami familiam narrata Erminoldi liberalitas, vt omnino violare tantam virtutem de cætero sibi religioni ducerent. Affirmant hunc Erminoldi benignum animum alia quoque tempora, quibus in Boicâ munificentia ejus medicinam fecit. Premebatur ingens turba rei cibariæ, famis tempestate, graui inopiâ, multique, nisi per Erminoldum fuisset, periissent, quibus tamdiu succurrit aperta manus illius, quoad exhaustis omnibus cellis & granarijs, ipsemet egere cum suis inciperet; sed quod prioribus sequentibusq; sæculis sæpenumero factū memi-

DE B. ERMINOLDO ABBATE.

Psalm. 36.

*Vol. II. An.
Lect.*

meminimus, vti Dei clementia alumnis suis, in rebus tam arctis, & annonæ difficultate succurreret, id Erminoldo quoque supplices preces ad Deum allegati, beneficiū Dei providentia impertiuit, cum altero post vota suscepta die vir nobilis & copiosus Erminoldi clientibus, liberali manu succurrit. Verissimam enim illā Erminoldus regiā Davidis vocē, imò Dei nōrat: *Non vidi justum derelictum, nec semen ejus querens panem.* Miranda ejus & extra naturę ordinē, supraq; ejusd. vires facta multa narrantur, singulari Volumine ab auctore vitæ cōprehensā, sed pleraq; omnia secundū supremū illius diem perpetrata prætereo, apud Henr. Canis: expressa. Hoc viuo accidit. Exclusus erat fortē templi foribus, seroq; ejus memor janitor, dum ad pandēdas portas accurrit, clausis portis ingressum, & ad aram supplicantē admirabūdu offendit, cui seuerissimē interminatus est Pater, ne cui id aperiret, antequam ipse oculos in mortem clauderet. Disciplinæ religiosæ adeò seuerum custodem fuisse intelligo, vt illius violatores acerrimē coërceret. nec cuiusquam in eo vel odiū, vel gratiam spectaret: quanquam omnes omni beneuolentia complecteretur, singulari tamen amore studiosos virtutis & integritatis colebat, quemadmodum & solutos malēque feriatos velut ignauum fucos pecus, & molestum muscarum genus acriter persequēbatur, quoad ipsi quoque ad melioris exempli, vitæq; sanctioris formam se componerent. Quod vti bonis gratum & salutare, ita cessantibus & otiosis adeò odiosum & inuisum fuit, vt non nemo ex domesticis, vt olim Iudas, vitæ ipsius neceret insidias; quas ipse velut alter Benedictus parum veritus, vtrō adiit, animiq; constantiā teritis impijs in præfens disjecit. Occultus tamen latro ex iisdem domesticis postea facinus pessimum ausus, transeuntem solum opportunē occupat, vetēque capiti impacto tanquam victimam sternit, nec illicò tamen extinctum, sed cum aliquot dies animam traheret, horam, quā migraturus erat, fatalem ad ipsa Regalia præfensit, prædixitq; , cælestibus antea visis recreatus, cum affirmaret, volumen sibi ostensum, in quo suorum sectatorum nomina aureis descripta characteribus cognouisset, tam eorum, qui olim jam defuncti essent, quā præsentium & futurorum. Spiritum vltimū inter ipsa rei diuinæ solemnia, vt præfenserat, exhalauit. Præfuit cœnobio annos non amplius septem, vixit post Christum natum CIO CXXI. Hæc compendio ex totis libris dicta sunt. Cætera auctor vetus in Antiquis Lectionibus Canisij exponit.

B. GVILEL-